

ÅREN MURHAT

Viveca Sten

Rajamailla

WSOY

SUOMENTANUT Virpi Vainikainen

Viveca Sten

RAJAMAILLA

Suomentanut Virpi Vainikainen

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

ENSIMMÄINEN PAINOS

RUOTSINKIELINEN ALKUTEOS

Gränsöverskridaren

COPYRIGHT © 2025 VIVECA STEN

FIRST PUBLISHED BY FORUM, SWEDEN

PUBLISHED BY ARRANGEMENT WITH NORDIN AGENCY AB, SWEDEN

SUOMENKIELINEN LAITOS © VIRPI VAINIKAINEN JA WSOY 2026

ISBN 978-951-0-51769-7

PAINETTU EU:SSA

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

LÖNNROTINKATU 18 A, 00120 HELSINKI

TUOTETURVALLISUUTEEN LIITTYVÄT TIEDUSTELUT:

TUOTEVASTUU@WSOY.FI

*Davidille ja Ingridille,
ihanille »pikkuserkuillemme»*

PERJANTAI 27. LOKAKUUTA

I

Orhan Çakir tihrustaa Volvon ajovaloissa kieppuvaa pyryä. Pyyhkijät ovat kovilla suurten lumihiutaleiden kanssa, ja näkyvyys on surkea. Mittarin mukaan pakkasta on kymmenen astetta; hyinen tuuli saa sään tuntumaan vielä kylmemmältä.

Auto keinahtaa aina kun tavallista kovempi puuska osuu kohdalle.

Kaikki on yhtä saatanallista valkoista.

Orhan sadattelee hiljaa ja vilkuilee pelkääjän paikalla istuvaa Benneä. Auttamaan Bennestä ei ole, hän tuijottaa vain eteensä nyrpeän näköisenä.

Matka on kestänyt läpi yön, he lähtivät liikkeelle Trelleborgista, mistä he noutivat lastin eilen illalla. Östersundissa oli pakko pysähtyä pariaksi tunniksi syömään ja lepäämään. He ovat myöhässä jo nyt, heitä odotetaan tapaamispaikkaan Norjan rajalla tiettyyn aikaan. Pitäisi painaa kaasua, mutta tässä säässä Orhan ei uskalla ajaa yhtään kovempaa. Tien pinta on luminen, ja hänellä on kesärenkaat alla. Etelärannikolla Skånessa on päiväsaikaan vielä toistakymmentä astetta lämmintä. Ei Orhanilla tullut mieleenkään, että Jämtlannissa voisi olla talvi, hän luuli käväisevänsä täällä helposti.

Mutta tässä sitä ollaan, keskellä lumimyrskyä.

Tien poskessa näkyy puoliksi lumen peittämä kyltti, jossa lukee Nälđen. Kun Orhan siirtää katseensa, liikkuu tiellä hänen edessään yllättäen iso musta möhkäle.

»Varo! Hirvi!» Benne karjuu.

On puhdas refleksi, että Orhan kääntää rattia oikealle. Pitää tähdätä takajalkoihin, hän ennättää ajatella, yrittää viimeiseen asti väistää pääpuolta. Hän puristaa rattia sormet valkoisina, aika tuntuu yhtä aikaa lentävän ja matelevan.

Enää metri pari jäljellä. Hirvi on niin lähellä, että jos ojentaisi käden ikkunasta, sitä voisi koskea.

Ei onnistu, Orhan tajuaa.

He ovat mennyttä, hän ja Benne.

Tekisi mieli vain puristaa silmät kiinni ja nostaa kädet kasvojen suojaksi, mutta hän tuijottaa isoa eläintä kuin hypnoosin vallassa. He ohittavat takajalat kuin hidastetussa filmissä ehkä kymmenen sentin päästä, ja sitten tilanne on ohi. Jollain käsittämättömällä tavalla he ovat vältäneet hirvikolarin.

Perä heittää, mutta kuin ihmeen kaupalla Orhan saa auton hallintaansa, ja he pysyvät lumisella ajoradalla.

»Mistä pirusta se ilmestyi?» Benne huohottaa silmät selällään.
»Oli vain siinä yhtäkkiä!»

Sydän jyskyttää Orhanin rinnassa ja pumpppaa adrenaliinia vereen. Oksettaa ajatellakin, mitä olisi tapahtunut, jos hirvi olisi ollut yhtään enemmän oikealla.

Edessä näkyy levähdyspaikka, ja Orhan kurvaa sille. Nyt on pakko vetää henkeä.

»Helvetti että oli lähellä», Benne sanoo.

Ääni sortuu. Benne on niin valkoinen, että hänen kasvonsa näyttävät melkein itsevalaisevilta. Benne on Orhania kuusi vuotta nuorempi, täyttänyt kaksikymmentäyksi, mutta pelon vallassa hän näyttää teiniltä.

Orhan painuu raskaasti kuljettajan istuinta vasten ja koettaa hengittää syvään. Hän tärisee kauttaaltaan, mutta Bennelle hän ei halua järkytystään näyttää.

Kylmä hiki pisaroi niskassa.

Nyt ei kannattaisi. Hän on ottanut jo piriä matkan aikana

pysyäkseen valveilla, mutta silti käsi hamuaa vodkapulloa hanskalokerosta. Hetkeäkään epäroimättä Orhan kulauttaa muuttaman suullisen. Ilman alkoholia hän ei pysty jatkamaan.

Oli hullun hommaa ottaa tämä keikka.

Hän voisi parhaillaan olla Malmössä. Istua kotona Lian kanssa, avata kaljan. Lia hymyilisi hänelle, kun he kinastelisivat illan elokuvavalinnasta; Lia pitää romcomeista, sellaisista kuin Bridget Jones, ja hän taas katsoisi mieluiten toimintaleffoja.

Vittu, vittu, vittu.

Orhan iskee nyrkillä rattia. Hän vihaa lunta, sen takia hän asuu Malmössä, niin kaukana etelässä kuin Ruotsissa on ylipäätään mahdollista. Hänen sukujuurensa ovat lämpimämmillä seuduilla; mitään suksia ei Orhan oma-aloitteisesti edes panisi jalkaansa.

»Pitää jatkaa», Benne sanoo nielaisten. »Muuten myöhästyään.»

»Kohta», Orhan murahtaa.

Hän tietää, että Benne on oikeassa, mutta kun hän kiertää vodkapullon korkkia kiinni, sormet vapisevat niin ettei ote tahdo pitää.

Ei hän voi vielä lähteä ajamaan, pakko istua vielä hetki ja rauhoittua.

Ohjeiden mukaan piti ajaa E14:ää Duvediin asti, kääntyä sen jälkeen seututielle numero 322 ja ajaa sitä pitkin luoteeseen. Lähellä rajaa piti olla paikka nimeltä Skalstugan, ja sen läheltä lähtisi vanha väylä nimeltä Karl Johansvägen, joka veisi suoraan Norjaan.

Pikkutietä ajamalla he välttäisivät sekä tullin että seututien kamerat, eikä tarvitsisi käyttää Storlienin tarkkaan vartioitua rajanylityspaikkaa.

Sekä poliisi että tulli ovat lisänneet miehitystään Jämtlannissa viime aikoina. Painetta on selvästi enemmän kuin ennen, kiinni jää nyt helpommin. Muuleja on entistä vaikeampi värvätä.

Mutta Hassan vakuutti, että tämä reitti olisi riskitön.

Ja Hassan maksaa erittäin hyvin.

Orhan pyyhkäisee mustia hiuksia otsalta ja koettaa kelata alkuperäistä suunnitelmaa. Norjan puolen kontakti tulisi Trondheimistä mönkijällä rajalle. Orhanilla on tapaamispaikasta sekä koordinaatit että Google Mapsin paikkamerkintä.

Ei tarvitse kuin kääntyä oikealle tielle ja painaa eteenpäin.

Mutta kun asioista sovittiin, kukaan ei puhunut mistään saatanan lumimyrskyistä. Orhan vihaa Norrlantia sydämensä pohjasta. Mikä vitun paikka tämä tällainen on, jossa tulee lunta jo lokakuussa?

Peilikuva, jonka ylikonstaapeli Hanna Ahlander näkee Åren poliisiaseman ovesta matkalla iltapäiväpalaveriin, tuo mieleen lyllertävän mursun.

Tai ehkä ison ilmapallon, joka voi puhjeta hetkenä minä hyvänsä.

Kolmaskymmenesviides raskausviikko on täyttymässä, laskettu aika on neljäs joulukuuta. Päältä päin näyttää kuitenkin siltä kuin vauva poksataisi ulos heti huomenna. Eikä muheva punainen toppatakki, jonka hän sai avomieheltään Henryltä, kun entinen ei enää mennyt kiinni, ainakaan paranna asioita. Siinä hän näyttää aivan jättikokoiselta liikennevalolta.

Työkaverit väistävät vaistomaisesti sivulle, kun hän vaappuu käytävällä vastaan.

Ärtyneesti huokaisten Hanna menee huoneeseensa riisumaan »teltaa», kuten hän Monclerin hienoa logoa kantavaa lahjatakkaa kaikessa hiljaisuudessa nimittää. Itse hän olisi valinnut jonkin halvan aletakin, sillä hän on jo päättänyt, ettei enää koskaan paisu tällä tavalla. Kun lapsi on syntynyt, hän antaa takin pois, viis siitä, paljonko se on maksanut.

Vieläkin tilanne tuntuu aika ajoin kaatuvan päälle, joskus hän herää yöllä uskoen nähneensä vain unta siitä että on raskaana.

Hän täyttää ensi vuonna kolmekymmentäyhdeksän, ja nyt hänestä on sitten tulossa äiti.

Vieläpä vahingossa.

Hanna menee keittiöön hakemaan kahvin ennen kokouksen alkua. Ensimmäiset neljä raskauskuukautta hän voi pahoin jo kahvinpapujen hajustakin. Se meni luojan kiitos ohi suurin piirtein samaan aikaan kuin aamuksentelut loppuivat.

Nykyäänkin häntä kyllä närästää, jos hän nauttii enemmän kuin kaksi kupillista kerralla, mutta hän on ikionnellinen kun pystyy sentään aloittamaan päivän kunnon kofeiiniannoksella. Varsinkin kun häntä väsyttää nykyään aamuisin näin kauheasti. Kroppa on lyijynraskas, hän jaksaa hädin tuskin vääntäytyä sängystä ylös.

Ovi poliisiasemalle aukeaa ja sisään astuu Rafael Herrera, Hannan kollega, jota kaikki sanovat Raffeksi. Raffe tutkii pääasiassa pienempiä paikallisjuttuja mutta hyppää mukaan kun vakavien rikosten yksikössä tarvitaan apuvoimia.

»Onko kaikki hyvin?» Raffe kysyy ja haukottelee.

Raffen iho on tänä aamuna suorastaan kelmeä, silmien alla tummat varjot ja poninhännässä takkuja. Raffe sai ensimmäisen lapsensa syyskuun alussa, kun avovaimo Nilla synnytti pojan pitkän hedelmöityshoitoruljanssin päätteeksi. Koko työyhteisö tietää, että he joutuivat yrittämään pitkään, ja Hanna muistaa yhä, kuinka Raffen kasvot loistivat, kun hän kertoi lapsen olevan vihdoin tulossa.

»Entä itselläsi?» Hanna sanoo olkansa yli. »Näytät väsyneeltä.»

»Pikkujätkä parkui koko yön», Raffe huokaa. »Bastianilla on varmaan koliikki. Ei saatu nukutuksi kuin tunti pari kerrallaan.»

Kahvikone kurluttaa, ja Hanna ottaa mukinsa. Varmuuden vuoksi hän nappaa mukaan myös pari piparkakkua purkista, jonka joku ystävällinen sielu on jättänyt pöydälle. Makeanhimo on räjähtänyt käsiin viime aikoina, Hanna haluaisi jatkuvasti massuttaa jotain.

Cravings, sanoi isosisko Lydia ja nauroi, kun Hanna valitti.

»Hanna? Ala tulla», kuuluu tuttu ääni käytävältä.

Daniel Lindskog ihmettelee, minne hän on jäänyt. Daniel on Hannan työpari, lähin kollega heidän yksikössään. Hannasta poiketen Daniel on täsmällinen ajankäyttäjä ja on jo neukkarissa virittämässä yhteyttä Östersundin kollegoihin.

»Pakko mennä, meillä on kokous yhteistyöstä Norjan poliisin kanssa», Hanna selittää Raffelle ja kiirehtii tiehensä.

Kaikkia tarjolla olevia voimavaroja on hyödynnettävä maksimaalisesti, valtionrajoihin katsomatta. Ruotsin ja Norjan välinen huumekauppa on kasvanut kuin lumivyöry viime aikoina.

Tilanne alkaa muistuttaa epidemiaa.

Eva, luokanvalvoja, katsoo Lucaa huolestuneen näköisenä paksujen silmälasiansa takaa.

Luca istuu luokan perällä, ja Eva seisoo käytävällä pulpettien välissä palauttamassa viimeviikkoista ruotsinkoetta, joka loistaa punakynämerkintöjä.

Luca panee merkille, kuinka edempänä istuvat luokkakaverit kääntyvät katsomaan. Kuuluu tirskahduksia. Joku supattaa jotain, mistä Luca ei saa selvää, mutta hänen koetuloksensa on luokan huonoin, sen tietävät kaikki.

Kiukku ja häpeä polttavat poskia, mutta hän yrittää esittää piittaamatonta. Vieläkin häpeällisempää olisi näyttää, että välittää.

Malte, Lucan paras kaveri, ilmeilee muutamaa riviä kauempaa: *Sori*.

»Tosi kurjaa, että koe meni taas huonosti», Eva sanoo.

Luca nyökkää, mitäpä tuohon sanoisi. Vaikka hän yrittäisi kuinka, kirjaimet vain hyppivät sinne tänne paperilla. Ei hän pysty keskittymään kokeen tekemiseen vaan ajatukset alkavat vaeltaa omia teitään. Suurimman osan ajasta hän tuijottaa ikkunasta ja odottaa, että kello soisi välitunnin merkiksi ja hän pääsis pois.

»Kevätlukukaudella voidaan koettaa järjestää sinulle tukiope-tusta», Eva jatkaa.

Opettaja on hiljentänyt ääntään, mutta Luca tietää kaikkien kuulevan silti. Hän painaa päätään niin että pitkät kiharat valah-

tavat kuin suojaksi maailmalta. Eva vain vahvistaa sen minkä sekä Luca että koko luokka jo tietävät.

Luca on tyhmä, paksukalloinen idiootti, joka ei pysy kärryillä eikä ymmärrä puoliakaan, mitä oppitunnilla sanotaan.

Luca on huonoin kaikista.

Eva seisoo hänen edessään ja näyttää aivan surulliselta chihuahualta. Mustasankaiset silmälasit suurentavat hänen silmiään. Nenä on pieni ja terävä, huulet rohtuneet.

Pettynyt ilme on Lucalle jo tuttu, äiti näyttää samalta aina kun puhutaan siitä kuinka Lucalla menee koulussa.

»Mitä mieltä sinä olet?» Eva tiedustelee, edelleen aivan liian kovalla äänellä. »Muutama tunti koulun jälkeen parina päivänä viikossa? Onhan sinut saatava läpi valtakunnallisista. Ensi lukukaudella täytyy hakea lukioon.»

Luca ei välitä lukiosta paskaakaan, muttei jaksakaan sanoa sitä. Hän haluaa vain, että Eva häipyy ja hän pääsee pois. Tunti on päivän viimeinen, sen jälkeen alkaa syysloma eikä kouluun tarvitse mennä kokonaiseen viikkoon.

»Luca?» Eva sanoo, ja Lucan on pakko nostaa katseensa.

»Joo.»

Luca nytkäyttää olkapäitään ja kääntää koepaperin etusivun pulpettiin päin. Eipä tarvitse katsella F-kirjainta, joka kuuluttaa hänen huonouttaan koko luokalle.

Nopeusmittari näyttää viittäkymppiä, sen parempaa vauhtia ei Orhan pysty pitämään. Näldenin säikähdys tuntuu yhä sisuk-
sissa, ja hänen katseensa pyyhkii edestakaisin pitkin lumista
ajorataa. Hän odottaa jatkuvasti, milloin seuraava hirvi säntää
metsästä tielle.

Hartiat ovat niin kireät että sattuu.

»Me myöhästyttään ihan vitusti», Benne sanoo hiljaa.

»Minkä minä sille voin, häh?» Orhan kivahtaa. »Aja itse, jos
luulet pääseväsi kovempaa.»

Benne vaikenee, ymmärtää kai, ettei vinkumisesta ole nyt apua.

Lopulta he pääsevät seututie 322:n risteykseen. Tämä tie on
edellistä kapeampi ja huonommassa kunnossa. Orhan joutuu
hidastamaan vauhtia entisestään, jottei auto lähtisi käsistä. Muuta
liikennettä ei ole, ja Orhan miettii, lähteekö kukaan ylipäätään
liikkeelle näin kuisella kelillä.

Kukaan muu siis kuin he kaksi etelän idioottia.

Mitään hän ei niin toivo kuin että pääsisi takaisin Malmöön,
Rosengårdin asfaltoiduille kaduille, liikennevaloihin, katuvaloi-
hin, mainosvaloihin.

Sivistyksen pariin.

»Oletko varma, että ollaan oikealla tiellä?» hän kysyy.

Benne empii. Hänellä on puhelin kädessä ja Google Maps
auki.

»Kyllä kai», hän lopulta mutisee. »Vähän eteenpäin vielä.»

Kaksikymmentä minuuttia myöhemmin Orhan kuohuu vihasta Benneä kohtaan. He ovat eksyksissä, se on nyt varma, ja stressihiki liimaa paitaa selkään. He ovat ajaneet tuhatsata-viisitoista kilometriä viedäkseen tavarán perille, näin lähellä ei saa enää töpeksiä.

»Sinulla oli yksi tehtävä», hän sähisee. »Huolehtia meidät oikeaan paikkaan. Kuinka vitun vaikeaa se voi olla?»

»Anteeksi», Benne änkyttää. »Minä yritän kyllä, mutta kun kaikki paikat ovat niin samannäköisiä tässä pimeässä.»

Orhanilla keittää yli.

»Ollaanko me ylitetty raja vai ei?» hän karjuu. »Ollaanko me Karl Johansvägenillä?»

»En minä tiedä», Benne kuiskaa.

Orhan puree hammasta niin että leukoja särkee. Hän kääntää päätä ja katsoo karttaa Bennen puhelimessa. Harmaanvihreät sävyt sulautuvat yhteen, kuvaa on vaikea tulkita maastoksi.

Eikä lumimyrsky helpota tehtävää.

He ovat ajaneet seututietä tunnin verran ja ohittaneet Skalstuganin. Vain muutama sata metriä sen jälkeen olisi pitänyt olla viitta vanhalle tielle, isomman tien suuntaiselle Karl Johansvägenille, jota pitkin pääsisi Norjan puolelle ilman kiinnijäämisen riskiä.

Mutta he ovat edelleen seututiellä, eikä valtakunnanrajasta ole tietoakaan.

Orhan kiroaa pitkään ja hartaasti, sitten hän kääntyy ja lähtee ajamaan takaisin. Hitaasti, jottei tienviitta jäisi huomaamatta.

»Tuossahan se on», hän huudahtaa ja pysäyttää.

Oikea risteys on löytynyt, ja hänen pulssinsa rauhoittuu hiukan. Ei muuten ihme, että viitta jäi Benneltä huomaamatta, Orhan ajattelee. Muutenkin valkoinen kyltti on toisesta suunnasta katsottaessa lumen peitossa.

Orhan kääntää auton pienemmälle tielle ja kiroaa saman tien. Kulkua estää keltainen, järeällä riippulukolla varustettu puomi.

»Mitä vittua?» hän sanoo. »Ei kukaan puhunut mistään puomeista.»

Hän nyökäyttää Bennelle.

»Hoida.»

Tuohon koiranilmaan ei Orhan aio astua. Menköön Benne, joka sössi kartanluvun.

Benne mutisee jotain, mitä Orhan ei ole kuulevinaan, mutta avaa turvavyönsä ja menee takakontille, missä Orhanilla on pulttisakset. Sitten Benne menee puomille ja poistaa riippulukon muutamalla tehokkaalla liikkeellä. Hän kääntää puomin auki ja palaa kiireesti autoon hiukset ja hartiat lumen peitossa.

»Jumalauta että siellä on kylmä», hän valittaa. »Mennään jo.»

Orhan vaihtaa, ja auto lähtee liikkeelle.

Tie on kapea ja luminen, hän saa edetä ryömintävauhtia jottei ajautuisi metsään. Tunturikoivut vääntelehtivät tuulessa molemmin puolin tietä. Sinne tänne törröttävät mustanaavaiset oksat tuovat mieleen korpit, jotka raakkuvat kuolemaa ja pahoja asioita.

Uhkaava tunne leviää Orhanin sisällä.

Lumimyrskyssä ajaminen Eurooppatiellä ja seututiellä oli jo tarpeeksi tukalaa, mutta tämä alkaa tuntua suorastaan itsetuhoiselta. Hassan sanoi, että Karl Johansvägen oli *safe*, paras reitti välttää poliisi ja tulli. Mutta tässä säässä tie on tuskin ajokelpoinen, kesärenkailla varsinkaan.

Orhan ei tajua, millä ilveellä hän pystyy ajamaan vielä seitsemän kilometriä tällä kelillä. Näkyvyys on olematon. Mönkijällä ja moottorikelkallakin olisi tänä yönä vaarallista liikkua.

Akkiä Benne kirkaisee.

Kun Orhan nostaa katsettaan, tie on... poissa.

Hänen eteensä on ilmestynyt iso lumikinos, tietä ei enää ole. Ja taas on tulossa törmäys, toista kertaa samana päivänä.

Hän polkaisee jarrua, turhaan. Pito katoaa, ja auto puskee hallitsemattomasti kunnes pyörähtää puoli kierrosta niin että perä uppoaa syvälle kinokseen.

Auto ei liiku milliäkään eteen eikä taakse, pyörät sutivat tyhjää. Turhautuminen purkautuu huutoon, vaikka Orhan on itse ratin takana.

»Ollaan jumissa!» hän karjuu ja hakkaa kojelautaa. »Vittu, vittu, vittu.»

Benne katsoo häntä surkeana. Orhan tarttuu ovenkahvaan mennäkseen katsomaan, kuinka onneton tilanne on. Heti kun ovi aukeaa, tuuli iskee kiinni. Se repii ja raastaa vaatteita, auton ulkopuolella myrskyää. Pakkanen viiltää niskaa, ja muutamassa sekunnissa Orhan on kohmeessa. Uudet Niket, jotka hän otti matkakengikseen, ovat liukkaat kuin luistimet. Hän joutuu hakemaan tukea auton katosta pysyäkseen pystyssä.

Auton perän nähdessään hän tietää, että tilanne on odotettuakin pahempi. Volvo on uponnut kinokseen. Takarenkaat ovat hautautuneet lumeen, ja niiden paljastamiseen tarvittaisiin lapio.

Eikä heillä ole kuin pulttisakset. Kotona Rosengårdissa kelpo pulttisaksilla pärjää pitkälle, mutta tässä niistä ei ole mihinkään.

Orhan koettaa pitää paniikin kurissa. Nyt he ovat kaulaa myöten kusessa. Ei vain siksi, että he eivät ennätä tapaamiseen Norjan kontaktin kanssa, vaan tilanne on hengenvaarallinen muutenkin. He ovat keskellä korkea ilman varusteita ja ruokaa.

Kuinka pitkä aika siitä on, kun he ajoivat Skalstuganin ohi? Voisiko sinne kävellä takaisin?

Orhan koettaa miettiä.

Viisi minuuttia? Vai kymmenen? Joka tapauksessa lähimpäänkin taloon täytyy olla ainakin kilometri, eivätkä he ohuissa kampeissaan välttämättä selviä sellaisestakaan kävelystä tässä myrskyssä.

Bennellä ei ole edes hanskoja.

Uusi tuulenpuuska iskee niin jäisenä, että Orhan haukkoو henkeä. Turhautuneena hän potkaisee kinosta, minkä seurauksena hän menettää tasapainonsa ja rojahtaa lumeen.

Benne nousee autosta, kun Orhan kömpii pystyyn.

»Mitä tehdään?» Benne sanoo.

»Vitustako minä tiedän», Orhan tiuskaisee.

Benne näyttää olevan itkun partaalla.

»Pääsetkö auton taakse työntämään, jos minä yritän ajaa eteenpäin?» Orhan sanoo.

Benne nyökkää surkeana ja kahlaa lumeen, jota on heti polveen asti, ojentaa kätensä ja koettaa työntää. Jos tilanne olisi yhtään vähemmän epätoivoinen, näky naurattaisi.

Orhan hyppää kiireesti autoon ja painaa varovasti kaasua, jotta he eivät uppoaisi entistä syvemmälle. Hän rukoilee mielessään, että auto nytkähtäisi irti ja he pääsisivät helvettiin tästä loukusta.

Mutta mitään ei tapahdu. Pyörät vain sutivat. Bennen työntäminen ei vaikuta lainkaan. Jos jotain niin Volvo uppoaa vain syvemmälle lumeen.

Toivotonta.

Orhan yrittää uudestaan, tuloksetta. Lopulta hän luovuttaa. Ei tule mitään.

Kohta Benne syöksähtää autoon huulet sinisinä ja tukka lumessa.

»Saatana että on kylmä», hän sanoo ja puhaltelee paljaisiin käsiinsä.

Orhan hieroo ohimoaan. Jotain hänen on keksittävä. Omin voimin he eivät pääse irti, he tarvitsevat apua. Mutta puhelimen ruudulla ei näy yhtään palkkia. Kenttää ei ole.

Eikä kukaan tiedä, missä he ovat.

»Nyt on kaksi vaihtoehtoa», hän sanoo. »Joko jäädään autoon odottamaan, että myrsky loppuu, tai yritetään kävellä takaisin. Koetetaan löytää jonnekin taloon missä voidaan lämmitellä sen aikaa.»

Benne tuijottaa Orhanian kuin mielipuoilta.

»Minähän en tuohon säähän enää mene», hän sanoo.

Lumimyrskyn silmässä kukaan ei ole turvassa.

Odottamaton lumimyrsky riepottelee Årea kesken syksyn, ja kylän laitamilta löydetään kaksi lumeen paleltunutta ruumista. Samaan aikaan jengirikollisuus vetää netti-palstalta mukaansa pahaa-aavistamattoman nuoren. Kun kylässä alkaa liikkua hengenvaarallista huumetta, on vain ajan kysymys, milloin ensimmäinen uhri joutuu sairaalaan.

Poliisit Hanna Ahlander ja Daniel Lindskog tekevät kaikkensa pysäyttääkseen huumeiden leviämisen, eikä Hanna anna edes loppumetreillä olevan raskautensa hidastaa työtään. Myrskyn riehuessa Hanna ja Daniel joutuvat tekemään ennen näkemättömiä uhrauksia ratkaistakseen tapauksen, joka on heidän tähänastisen uransa vaikein.

»Sten hallitsee rikosjuonen ja ihmissuhdedraaman
tasapainon mestarillisesti.»

GÖTEBORGS-POSTEN

9 789510 517697

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-9510-51769-7